

paa et Skøn, men naar Hensyn tages baade til det ovenfor S. 14 anførte og til den Indtægtsnedgang, som Gennemførelsen af en større Bevægelighed i Frihavnsledelsen, jfr. ovenfor under Afsnit B, vil medføre, kan det næppe antages, at Forhøjelsen vil bevirke andet end Kompensation for den samlede Indtægtsnedgang.

Medens Administrationen iøvrigt er Herre over alle Enkeltheder med Hensyn til Fastsættelsen af Bolværkspengenes Størrelse, er denne Afgifts Maksimum lovfæstet, idet det ved Fdg. af 12. Febr. 1834 er bestemt, at den ikke maa overstige 16 Sk. pr. Kommercelæst, nu 16 Øre pr. Registerton, for de første 3 Ugers Ophold i Havnen. Det vil altsaa, hvis Kommissionens Forslag tiltrædes, være nødvendigt at indhente Lovgivningsmagtens Samtykke til, at Bolværkspengenes Maksimum fremtidig forhøjes til 25 Øre pr. Registerton pr. Maaned, for saa vidt man ikke — hvad Kommissionen i og for sig vilde finde naturligt — maatte foretrække at søge den omhandlede Maksimumsbestemmelse helt ophævet for de offentlige Bolværkers Vedkommende saaledes at Fastsættelsen af Bolværks-, Bøje- og Pælepenge til Havnevæsenet og Frihavnen fremtidig ganske underlagdes Administrationen.

Det er i det foregaaende forudsat, at den i Bolværkspengetakstens § 2 fastsatte særlige, modererede Afgift for Dampskibe, der gaa i regelmæssig Rutefart med planmæssig bestemte Afgang- og Ankomsttider, det saakaldte „faste Anlæg“, foreløbig forbliver uforandret. Det er klart, at dette i Fremtiden, naar de ordinære Bolværkspenge forhøjes, vil betyde en langt større Begunstigelse af disse Skibe end hidtil, men naar Kommissionen i hvert Fald ikke for sit Vedkommende har ment at burde foreslaa den heromhandlede Afgift, som ialt andrager ca. 60,000 Kr. aarlig, forhøjet, er det begrundet i, at man har ment at burde tage et vist Hensyn til denne for Havnen meget vigtige Trafik og da ganske særlig til det Selskab, nemlig det forenede Dampskibsselskab, som udreder den største Del af Afgiften for „fast Anlæg“, og som tillige vil komme til at bære sin meget væsentlige Andel i Byrden ved de ordinære Bolværkspenges Forhøjelse.

Naar det — saaledes som det er søgt paavist ovenfor — er nødvendigt for Havnevæsenets Økonomi, at dets Indtægter gennem en Forhøjelse af Bolværkspengene forøges noget, maa dette selvfølgelig ske, selv om det betyder en Merudgift ogsaa for de bestaaende danske Rederier, men Kommissionen har ikke ment at kunne undlade at henlede Opmærksomheden paa det særdeles ønskelige i, om den derved foraarsagede Byrde kunde lettes ved Læmpelser paa andre Punkter, i hvilken Henseende man finder det rigtigt at bringe det længe fra Skibsfartens Side nærede Ønske om en fuldstændig Ophævelse af Konsulatafgiften i Erindring.

Angaaende denne Sags Udvikling tillader man sig at henvise til den Betænkning, der under 21. December 1907 afgaves af den af Udenrigsministeriet i Henhold til kgl. Resolution af 24. Juli 1906 nedsatte Kommission til Forberedelse af en Omordning af Udenrigsministeriet og Danmarks Repræsentation i Udlandet. Nævnte Kommission udtalte, at den maatte „anse det som baade billigt og retfærdigt, at den nuværende Konsulatafgift af Skibe helt ophæves, imod at til Gengæld den ved Loven af 14. April 1893 § 9 hjemlede Gebyrfrihed for Benyttelse af konsulær Bistand i de sædvanlige Skibsfartssager samtidig bortfalder“. Til denne Udtalelse kan nærværende Kommission ganske slutte sig og varmt anbefale, at den tages til Følge. Man er ikke blind for, at det nuværende Tidspunkt kun er lidet gunstigt for Ophævelsen af en Afgift, der i de senere Finansaar har bragt Statskassen en Indtægt paa ca. 200,000 Kr. Naar man desuagtet mener at turde haabe, at det nu vil lykkes at gennemføre denne for Skibsfarten vigtige og med Billighed støttende Reform, er det begrundet dels i, at man antager, at der gennem Fastsættelsen af passende Gebyrer for Udførelsen af konsulære Forretninger vil kunne opnaas Kompen-